

Fann man ett vrak efter miniubåt i Hårsfjärden?

Ola Tunander

1. Inledning

Bottenspårsrapporten från ubåtsjakten i Hårsfjärden 1982 är nu väsentligen avhemligad. I huvudrapporten är enstaka ord (som "minlinje") samt ett större avsnitt på 12 rader fortfarande hemligt. Det senare behandlar två vrak, som avbildats med hjälp av släphydrofon. I texten till detta avsnitt sägs att dessa vrak också har undersökts genom punktdykningar. I den granskning med släphydrofon som gjordes av statens geologiska undersökningar visar det sig att man fann tiotals vrak (flera vrak handlar om egna fartyg/motorbåtar), men i dåvarande chefen för minröjningsavdelningen, senare marinchefen Dick Börjessons rapport till chefen för marinen om fynd från bottenundersökningen efter Hårsfjärdsjakten finns bara två vrak, och beskrivningen om dem är fortfarande hemlig efter 30 år. Börjesson fick lämna ifrån sig sin rapport medan en kopia gick till Örlogsbasen och ytterligare en gick till marinchefen (kan ha sänts vidare till ÖB eller till försvarsstabschefen). Rapporten existerade endast i tre exemplar. Det faktum att man dök på dessa två vrak och rimligen har identifierat dem var avhemligt 2008. Det är nu återhemligt 30 år efter händelsen. Samtidigt talar flera svenskar, norrmän och amerikaner om att man sänkte/skadade en farkost under jakten. Den var inte amerikansk men stod under amerikanskt kommando. Låt oss se lite närmare på detta. I bilaga 5 finns de båda vraken avbildade med hjälp av släphydrofon. Det ena vraket beskrivs som ett "16 meter långt vrak". Det andra vraket beskrivs som ett "plåtvrak" (i Hårsfjärden). Rapporten diskuterar främst områden där marinen fällde flera sjunkbomber: vid Furuskatholm den 4 oktober (10 sjunkbomber), utanför Näsudden 4-5 oktober (13 sjunkbomber) och utanför Alvsta Långholmar den 7 oktober (6 sjunkbomber). Vid Näsudden fälldes sjunkbomber mot en närmare "40 meter lång ubåt", samt mot en liten farkost utan torn (se Örlogsbasens krigsdagbok). Den senare farkosten sägs ha blivit skadad av en sjunkbomb (se nedan). Bilden ovan visar eventuellt denna händelse. Händelsen utanför näten öster om Alvsta Långholmar beskrevs av dåvarande chefen för OPG kommendörkapten Håkan Söderlindh som den allvarligaste. Han skrev en "grönstämplad rapport" till försvarsminister Börje Andersson, som avgick som försvarsminister efter ett par veckor med argumentet att Stockholm var för stort för honom. Men det kan också tänkas att farkosten lyckades ta sig ner till södra Mysingen. Bottenspårsundersökningen ägnade också tid vid Östra Röko (i södra Mysingen), vilket är hemligstämplat i rapporten. I Ekéusutredningen försökte vi få tag på rapporten till försvarsministern, men den officer som var ansvarig för arkivet med grönstämplade rapporter sa att den inte fanns. Den hade kanske bränts.

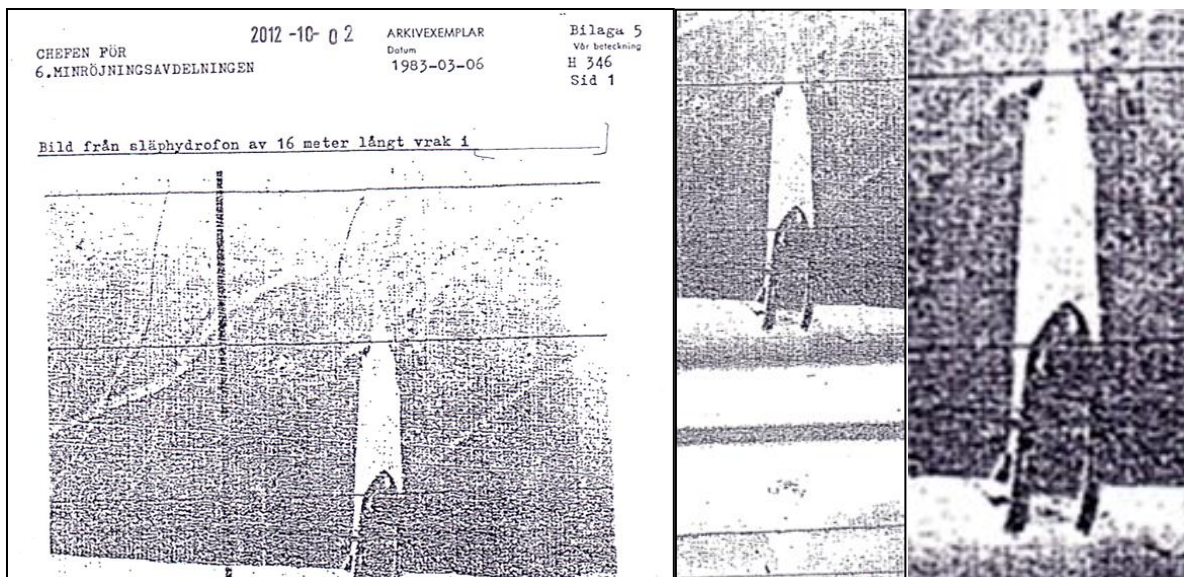
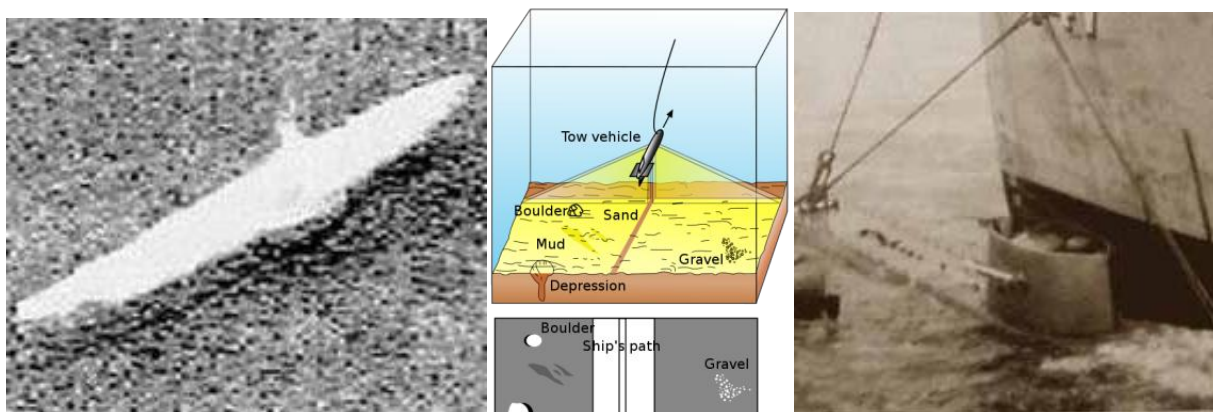

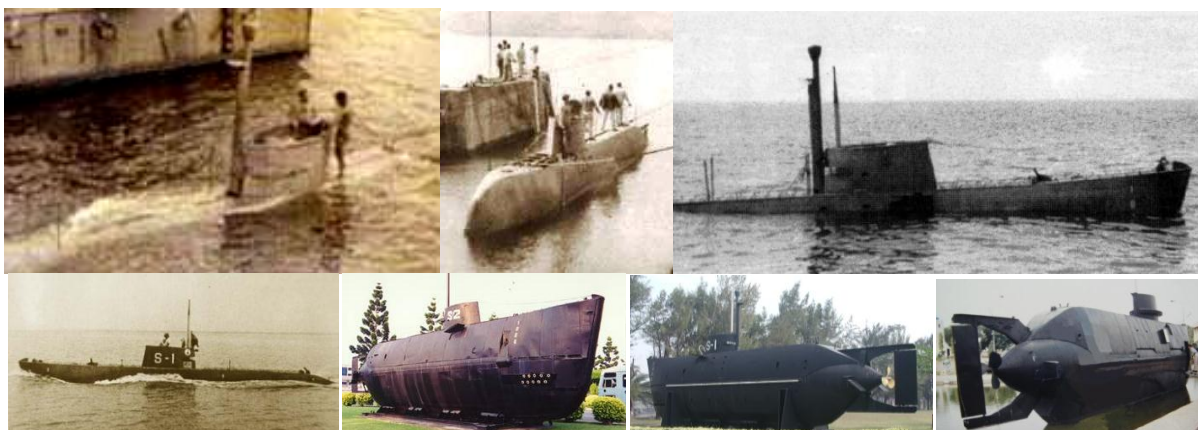
Bild tagen med släphydrofon av vrak (16 meter). Platsen är hemlig, men ordets längd antyder att det kan stå "Hårsfjärden". Bild 2 visar också det "blinda området" under hydrofonen. Bild 3 visar närbild av föremålet.

2. Vrak på 16 meter efter ubåtsjakten

Det faktum att information om vraket på "16 meter" fortfarande är hemlig antyder att det har en viss signifikans. Det finns inget skäl att välja ut vraket från t.ex. en motorbåt för en särskilt hemlig rapport till marinchefen, i synnerhet som man rimligen vet vad det är, eftersom man har gjort dykningar på det. Vi måste utgå från att vraket har signifikans för ubåtsjakten. Bilden visar något som i förstör ser ut som fören på en kajak. Det vita fältet, "kajakens för" torde vara en skugga från själva föremålet, "kajakens sittbrunn". Hydrofonen sänder signaler snett nedåt åt båda sidorna, medan området rätt under hydrofonen uppfattas som ett "blint" område, med en mörk linje och två breda vita fält på var sida (se bild nedan). I kanten av det vita fältet blir bilden något förvrängd/böjd. Den långa vita "kajakfören" skulle i så fall visa att det mörka föremålet har en viss höjd och att föremålets centrum är högre, eftersom det vita fältet går ut som en spets. Det finns mycket få farkoster som vid denna tid var exakt 16 meter långa. Om vi här utår från att vraket faktiskt var 16 meter långt finner vi att det inte fanns kända sovjetiska, västtyska, brittiska eller amerikanska farkoster med denna längd. Det fanns en tidig italiensk COSMOS SX-404 (tillverkad i slutet av 60-talet). Låt oss först se på detta alternativ.

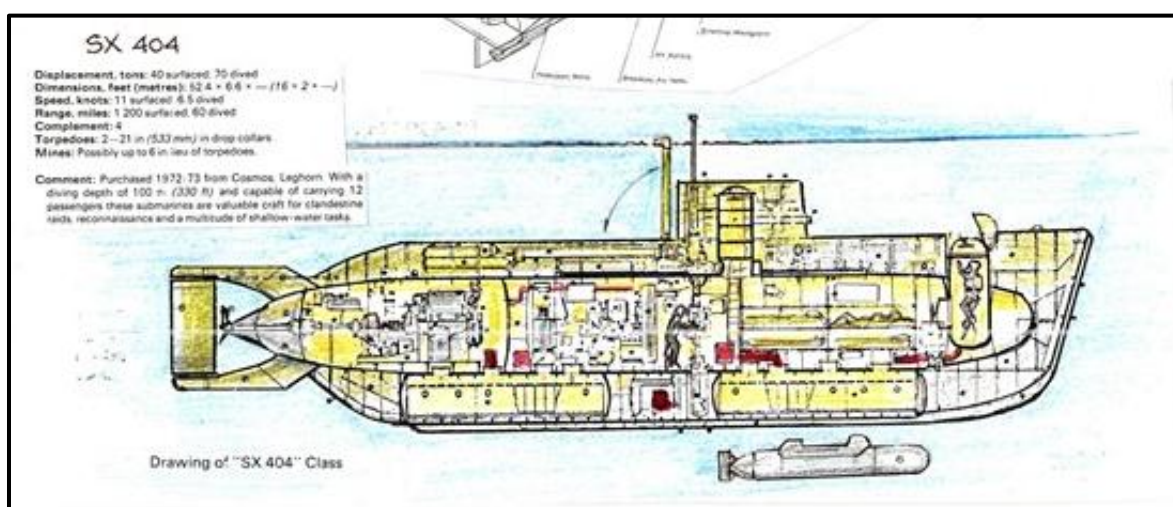
T.v. sonarbild av amerikanskt ubåtsvrak USS *Wahoo*. Mitten, principen för en släphydrofon med ett blint område längs färdvägen. T.h. COSMOS SX 404 (16 meter) i Taiwan. Den bärs av civilt fartyg.

Flera typer av COSMOS SX-404. De såldes till ett antal land. De SX-404 som visas ovan är från Taiwan, förutom den senare versionen av SX-404 längst till höger i nedre raden. Den är från Pakistan.

Det fanns eventuellt också en annan italiensk farkost 1982 som var 16 meter och en okänd sovjetisk ubåt (se nedan), men låt oss först tänka oss att det kan ha varit en COSMOS SX-404. Den första versionen beskrivs som 16 lång. En senare version beskrivs som 18 meter. Om vi utgår från att detta är en främmande farkost (för varför skulle den annars vara hemlig 30 år efter att bilden togs) skulle vraket på "16 meter" kunna handla om en COSMOS SX-404. Senare COSMOS-klasser, COSMOS SX-506 (från början av 70-talet) och COSMOS SX-756 (från slutet av 70-talet), var 23 respektive 25-28 meter. De är längre än SX-404, men de är i övrigt likartade. De kan fälla upp en hög snorkelmast bakom tornet och de kan samtliga bära med sig två stycken minifarkoster på 7 meter var.

Positionen för vraket på 16 meter är fortfarande hemlig, men låt oss spekulera och anta som ovan att farkosten skadades/sänktes i samband med jakten utanför nätet vid Alvsta-Långholmar söder om Ox-nö udde klockan 13:49-14:13 den 7 oktober (d.v.s. den incident som den dåvarande chefen för OPG beskrev som den allvarligaste under ubåtsjakten). Det skulle betyda att ubåten kom till undsättning i samband med att en "40-metersubåt" sökte ta sig ut genom näten vid Alvsta-Långholmar. Vid 13:00 var det ett försök till passage genom nätet. En timme senare fick man kontakt med en ubåt öster om nätet och man fällde 6 sjunkbomber. Ca 15:20 gick en ubåt med ett litet torn (3-4 meter, d.v.s. en ubåt på ca 40-meter) upp i ytläge inne på Hårsfjärden (väster om näten). Men varifrån kom farkosten som angreps ca 14:00? Vad vi vet är att tre dagar tidigare hade en liten ubåt observerats vid Dalarö strax norr om Hårsfjärden. Alla detaljer pekar på en COSMOS-ubåt.

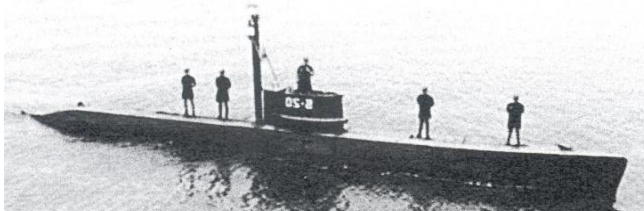
COSMOS SX 404 (16 meter), 40 ton

T.v. COSMOS SX-506 (23 meter) i Colombia. I mitten, min tecknade kopia av teckning av ubåten vid Dalarö 4 oktober 1982. Hög mast bakom tornet samt tre sonarer för trånga vatten. Teckningen visar konturerna. T.h. sonarer (*Misuratore Passivo Distanza*) som små "fyrkanter" på en italiensk ubåt av Totiklass (*Enrico Dandolo*).

Svartmålad skiss av ubåt vid Dalarö 4 oktober 1982

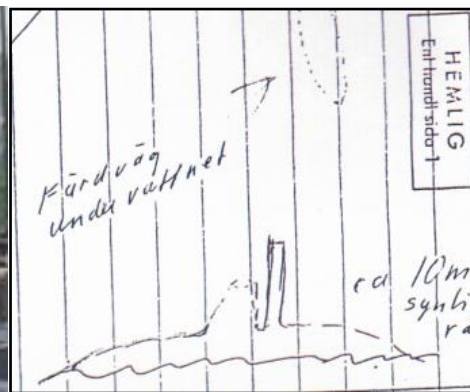
COSMOS SX-506

Den 4 oktober hade en person med god erfarenhet från ubåtar, sett en liten ubåt i ytläge mellan Jutholmen och Aspön intill Dalarö. Hon uppskattade den till att vara 2/3 av en Ornöfärja (28 eller 37 meter), vilket skulle betyda en ubåt på ca 20-25 meter eller exakt 18 eller 25 meter. Det som var karaktäristiskt var att den hade en hög mast just bakom tornet samt tre stycken "fyrkanter" bakom masten; till synes italienska sonarer för trånga vatten (jfr sonarerna, *Misuratore Passivo Distanza* för en Totiklass-ubåt ovan). Utseende och storlek var till synes identiskt med de italienska COSMOS-ubåtarna. Det fanns vid denna tid inga andra ubåtar i denna storleksklass med en sådan mast bakom tornet. Den västtyska *Seahorse II* (14,5 meter) hade också en uppfällbar snorkelmast bakom tornet, men den var mindre och hade ett ännu lägre och bredare torn. Den amerikanska *NR-1* hade en hög mast i bakkanten a tornet, men den var ca 40 meter lång. Det fanns inga andra ubåtar med en mast bakom eller i bakkanten av tornet. Några år senare fanns den sovjetiska Pyranjan, men den hade ett mycket lågt rundat torn. Om man ska tro observatören i Dalarö tyder allt på att hon såg en COSMOS-ubåt. Frågan är bara om det var en SX-404, en SX-506 eller en SX-756. Vraket på "16 meter" skulle möjligen kunna tyda på en COSMOS SX-404, och att den skadades/sänktes ett par dagar senare. Å andra sidan observerades en liknande liten ubåt vid Nämdö den 9 oktober.

Den 7 oktober, under ubåtsjaktens mest dramatiska timmar, föreslår chefen för marinen viceamiral Per Rudberg eller chefen försvarsstaben viceamiral Bror Stefenson i samtal med ÖB general Lennart Ljung (enligt hans dagbok) att ubåtsjakten ska trappas ned. Hela världspressen är samlad vid Hårsfjärden, och man har dramatiska utbrytningsförsök och sjunkbombsinsatser, och någon av de två ledande amiralerna föreslår en nedtrappning av ubåtsjakten. Dagen efter, den 8 oktober, hålls ett möte i Genève mellan två/tre svenskar (men ingen från UD), fyra amerikaner (två från civil och två från militär sida) och en italiensk underrättelseofficer vid namn Accame. Händelsen läcks ut via Italien följande dag, och den italienska nyhetsbyrån ANSA sa att Sverige hade samtal med en främmande makt om att släppa ut ubåten. Många trodde då att det handlade om sovjetiska ubåtar, men italiensk radio preciserade att det handlade om ett NATO-land, och ANSA:s källa berättade senare för mig att det västliga landet var USA, att det hade varit en italiensk underrättelseofficer med på mötet och att svenskarna var från militär och industriell sida. Kabinettssekreteraren vid UD Pierre Schori dementerade i *Svenska Dagbladet* att Sverige skulle ha haft samtal i Genève med en främmande makt, men de svenska deltagarna kom inte från UD, sa ANSA:s källa. Det finns ingen anledning varför en italiensk representant skulle vara med på mötet om inte Italien var direkt berört, och en sänkning av en italiensk ubåt under amerikanskt kommando var definitivt ett argument för en italiensk närvaro. Det är inget bevis för en sänkning av en italiensk ubåt, men det tvingar oss att ställa frågan om en italiensk närvaro, och det är utan tvivel ett tecken på att något mycket allvarligt hade hänt.

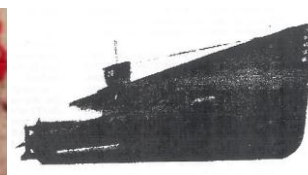
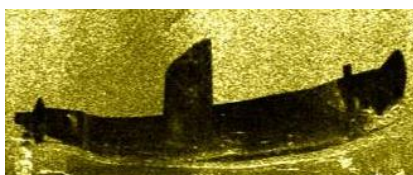
COSMOS SX-506 (23 meter), 80 ton i Colombia.

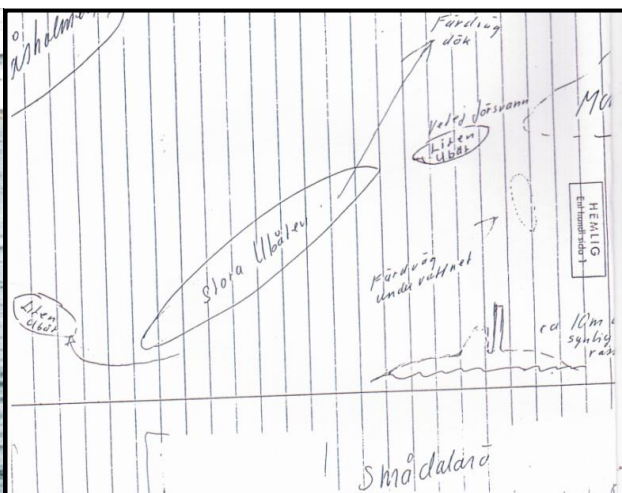
Miniubåt (20-25 meter) Smådalarö juli 1987
(Mast bakom tornet 20 cm i diameter)

3. COSMOS-ubåtar i svenska vatten under 1980-talet

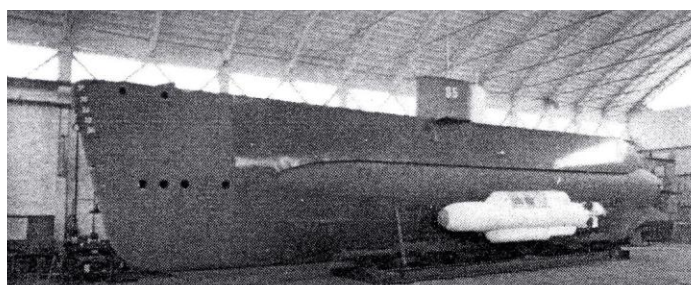
En initierad person från den svenska underrättelsetjänsten har berättat för mig att det har varit ett antal observationer av små ubåtar på 20-30 meter i svenska vatten. De hade haft en hög mast bakom tornet. I något fall har man även observerat hur denna mast har rests från horisontellt till vertikalt. Den första gången det skedde var utanför Piteå i samband med observationer i Töre längst upp i norr längs Norrlandskusten. Resningsmanövern kom därefter att benämnas "Piteåpitten". Flera sonar-bilder av ubåtar som är tagna från 1984 och framåt visar också 20-30 meter långa ubåtar, och dessa ubåtar sägs bära små minifarkoster. Fyra personer vid Smådalarö 4 juli 1987 berättade att de, på ett avstånd av 200-300 meter, hade sett en 20-25 meter lång moderubåt med två små farkoster på 8-10 meter som frigörs från moderubåten på var sin sida om den senare. De skiljs åt och går åt var sitt håll för att sedan försvinna under vatten. Moderubåten har en hög mast bakom tornet. Masten sägs vara ca 20 cm i diameter. Det handlar om en av flera observationer av 20-30 meter långa ubåtar med en hög mast bakom tornet. Det existerade vid denna tid inga andra ubåtar än COSMOS-ubåtarna – med en sådan mast – i denna storleksklass. Men vi måste samtidigt utgå från att det inte är Italien som på egen hand utför dessa operationer. De italienska ubåtarna var ideala för operationer i skärgårdar och i främmande hamn- och basområden, men operationerna utfördes med all sannolikhet av USA eller av amerikaner och briter i samarbete. Britterna hade en 26-meter lång Piranha, som också bar två italienska minifarkoster, men Piranhan har inga övriga karaktäristika, som stämmer med ovan nämnda observationer. Om uppskattningen av längden är korrekt tyder observationen vid Smådalarö på en COSMOS SX-506 eller möjligen en COSMOS SX-756. Inga andra ubåtar framstår som aktuella. Sonarbilderna från 1980-talet tycks bevisa att Sverige besöktes av 20-30-metersubåtar, och när jag senare (2007) frågade den dåvarande amerikanske marinministern John Lehman varför den tekniska bevisningen pekade mot italienska ubåtar svarade han att det handlade om "plausible deniability" (d.v.s. USA skulle kunna förneka att man opererade i svenska vatten om en farkost sänktes eller på annat sätt hade avslöjats. Man skulle kunna skylla på äventyrliga ubåtskaptener från en mindre betydande allierad). Jag talade med honom på en konferens för marinstrategi i Bodö i Norge 2007. Hans ord om italienska farkoster framstod som en bekräftelse. Han bekräftade också att USA höll i dessa operationer och att besluten hade tagits av en "Deception Operation Committee" under CIA-chefen William Casey med den nationella säkerhetsrådgivaren samt viceministrarna från *State* och *Defense*.

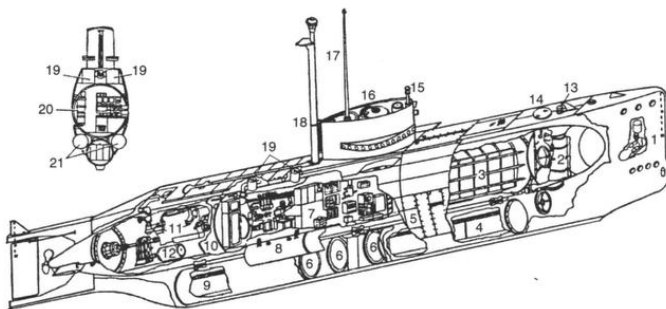

Böjd sonarbild av Oberonklassubåt. Böjd sonarbild av ubåt från Vidingefjärden 1984. COSMOS SX-506

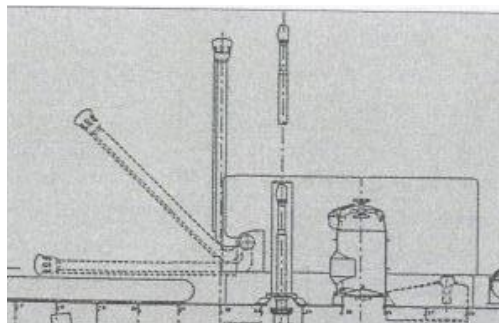

Hösten 1987 gjorde den svenska försvarsstaben en längre analys av ubåtsoperationerna i svenska vatten. Analysen klassificerades som kvalificerat hemlig. Den beskrev en särskild klass av miniubåtar på 20-30 meter (Typ 1). Var ubåt bar ca 10-meter (Typ 2) långa minifarkoster. Den kommande statsministern Carl Bildt talade inför Krigsvetenskapsakademien om dessa ubåtar. Man antog att det fanns 8 exemplar av moderubåtarna. Det antogs att de kom från Sovjetunionen, men i efterhand har det visat sig att det inte finns någon täckning för att Sovjet skulle ha haft en sådan klass av miniubåtar. Vi vet att man började utprova en sovjetisk Pyranja (28 meter) från augusti 1986, som färdigställdes och överlämnad till den sovjetiska marinen i december 1988. Den kunde i likhet med COSMOS-ubåtarna fälla upp en snorkelmast bakom tornet och bära två minifarkoster (Sirena 9 meter). Men dykarna i Sirenan satt helt öppet och kunde iakttas, och Pyranjan hade ett mycket lågt torn i fören. Den har inga likheter med de teckningar som visas ovan. Pyranjan kan knappast ha rört sig i främmande vatten före 1989 och under inga omständigheter före 1986. Den hade betydande problem, och det är tveksamt om den över huvud taget var operativ. En andra Pyranja tillkom 1990. Specialisten på sovjetiska ubåtar inom U.S. Navy Intelligence, Peter Huchthausen (*Hide & Seek: The Untold Story of Cold War Naval Espionage*, 2009), har ingen tro på att Pyranjan hade opererat i svenska vatten, och det fanns ingen klass av sovjetiska ubåtar på 20-30 meter på 80-talet. Det fanns det däremot i väst, i Italien. Allt pekar på att dessa ubåtar var byggda i Italien och stod under amerikanskt kommando.

Cosmos SX-756 (25-28 meter) 80-110 ton

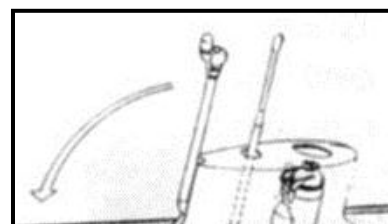
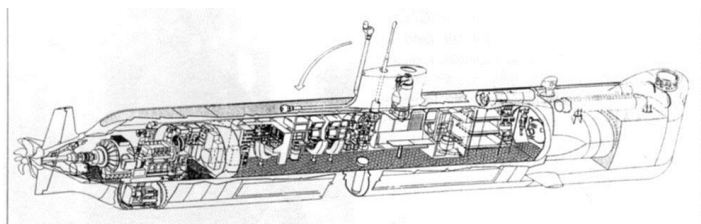

COSMOS MG-110 (28 meter)

Karaktäristiskt för COSMOS-ubåtarna är deras snorkelmast (med en klump högst upp) i bakkanten av tornet och ett periskop i bakre delen av tornet. Detta gäller för samtliga COSMOS från 60-tal till 90-tal. I något fall kan man också se en tunn antenn i bakre delen av tornet. Observationen vid Holmögadd sommaren 1989 visar just en sådan mast i bakkanten av tornet samt ytterligare en mast i bakre delen av tornet och en tunn antenn. En av masterna (skribenten vet inte vilken) har ett "iögonfallande arrangemang", en klump, högst upp på masten. "Flera ritade faktiskt den där avikande grejen på en av masterna som en rund boll", skriver han på Skalman, vilket kan tyckas vara något speciellt. Vissa COSMOS-ubåtar har en sådan rund boll på snorkelmasten. Vattnet var för grunt för en normalstor ubåt. Det var med stor sannolikhet en ubåt på 20-30 meter. Ett stort antal fotografier sades ha tagits. En ditrest major från MUST berömde fotografen för de skarpa bilderna. De ska ha varit av utomordentlig kvalitet. Ljuszförhållandena var perfekta. Det betyder att man kunde avgöra vilken typ av ubåt det var frågan om. Men när jag begärde ut dessa fotografier från MUST skriver dess arkiv att dessa fotografier inte har "kunnat återfinnas vid myndigheten". Bilderna var inte hemliga. De fanns helt enkelt inte. Kanske fanns det ett separat arkiv på för "grönstämplade dokument" (som på försvarsdepartementet), som har hand om känsliga dokument, som kan ange nationalitet för skilda ubåtar. Om skissen och beskrivningen är korrekt torde det handla om en COSMOS-ubåt. Inga andra ubåtar har ett sådant torn och en sådan placering av masterna.

COSMOS MG 120-ER (28 meter) med tunn antenn. Skiss av miniubåt vid Holmögadd 1989 (bild från webbsidan Skalman). T.h. rund boll (med antenn) på toppen av snorkelmasten på en COSMOS SX-506 från Colombia.

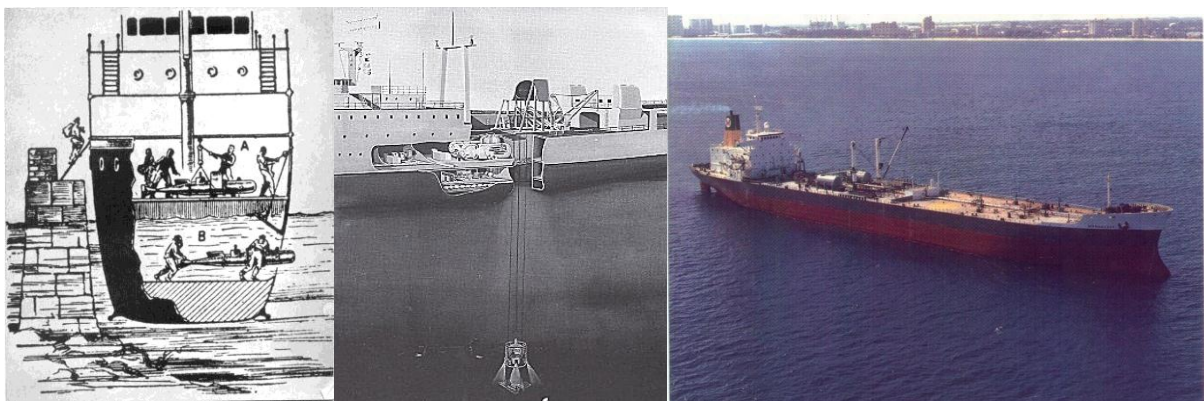

COSMOS MG 120-ER (28 meter) med periskop och snorkelmast som fälls upp i bakkanten av tornet.

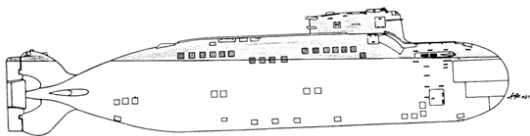

T.v. Colombias två COSMOS SX-506, S-21 *Intrépido* och S-22 *Indomable*, inne i moderfartyget *Jaime Arias Arango*. T.h. visas detta fartyg. COSMOS-ubåtarna togs in genom aktern på fartyget.

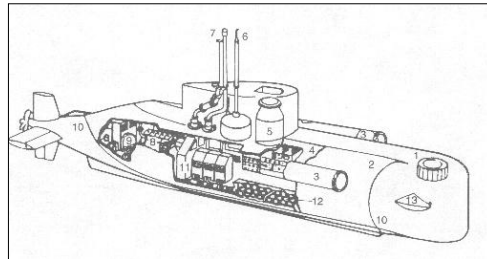
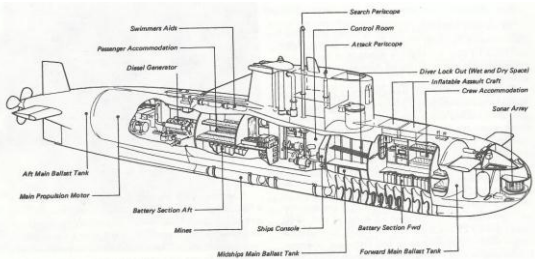
COSMOS-båtarna hade en relativt begränsad räckvidd, och de var tvungna att operera från moderfartyg, antingen från militära transportfartyg som det Colombianska *Jaime Arias Arango* ovan eller från ombyggda civila fartyg för att de skulle kunna operera i främmande vatten utan att det till synes fanns en militär närvaro. Under andra världskriget använde de italienska marina specialstyrkorna Decima MAS civila fartyg för transporter av minifarkoster. Vid angreppet i Gibraltar 1942 använde man ett ombyggt tankfartyg *Olterra*, som bar med sig minifarkoster i en vattenfylld sektion. När italienska specialstyrkor sprängde det sovjetiska slagskeppet *Novorossiysk* i Sevastopols hamn (Svarta havet) 1955 använde de en miniubåt *Piccolo* (kanske en föregångare till COSMOS SX 404), som släpptes ut från ett ombyggt civilt handelsfartyg, och som sedan plockades upp efter att handelsfartyget och ubåten utfört sina ärenden (Huchthausen & Sheldon-Duplaix, 2009). Farkosterna togs in genom en öppning undersidan av skrovet som på det brittiska HMS *Challenger* nedan. COSMOS-ubåtarna som opererade i svenska vatten torde ha transporterats på ombyggda civila fartyg, som tankfartyg eller lastfartyg med t.ex en vattenfylld sektion där farkosten togs in. Ett stort amerikanskt civilt fartyg, tankfartyget *Mormacsky*, hade 1977 byggts om med stöd från US Navy. Enligt ägaren Mormac Marine hade fartyget också en militär funktion. Det låg den 9 oktober 1982 utanför Stockholms södra skärgård. Det kunde ha lämnat av farkoster i slutet av september för att sedan plocka upp dem efter utfört civilt ärende. Det som förvånade mig när jag studerade Örlogsbasens krigsdagbok för Hårsfjärdsjakten var att man hade hemligstämplat information om civila västliga fartyg, som om de unga underrättelseofficerarna hade fått order om att göra det. Det verkade som om några av dessa fartyg hade direkt med farkosterna att göra. Samtidigt vet vi från Örlogsbasen underrättelsenoteringar att det inte fanns några sovjetiska civila eller militära fartyg i närheten av Stockholms skärgård under hela ubåtsjakten. Flera av de små farkoster som opererade i Hårsfjärden måste ha burits av ytfartyg och de var inte Sovjetiska.

T.v. teckning av *Olterra* med vattenfylld sektion. I mitten HMS *Challenger*, Royal Navys fartyg för bottenoperationer med en öppning i botten för utsläpp av bl.a. små farkoster. T.h. *Mormacsky* (210 meter 40 000 ton).

T.v. en sovjetisk Pyranja (28 meter), som bär två Sirena på var sin sida av tornet. T.h. en Sirena (9 meter)

T.v. brittisk Piranha (26 meter), byggd 1978-80. T.h. västtyska Typ 100 (18 meter) byggd vid samma tid.

Beskrivningen av de främmande ubåtarna på 20-30 meter, som opererade i svenska vatten under 80-talet, visar att de hade ett normalt ubåttorn liknande de svenska *Sjöhästen* eller *Sjöhunden* (se nedan). Det handlade inte om ett mycket lågt torn i fören av farkosten (som vi finner hos den ännu inte existerande sovjetiska Pyranjan) och det handlade inte om långa torpedliknande dykarfarkoster av typ Sirena, där dykarna var lätt iakttagbara. Det handlade inte heller i första hand om den brittiska Piranha (26 meter) eller om den västtyska Typ 100 (18-20 meter), eftersom inga av dessa ubåtar hade en hög snorkelmast som kunde fällas upp bakom tornet. De brittiska och västtyska farkosterna kan mycket väl ha använts, men vi har inga entydiga tecken på detta. De teckningar vi har (Dalarö 1982, Smådalarö 1987 och Holmögadd 1989) visar samtliga typiska COSMOS-ubåtar med en snorkelmast bakom tornet. Av de ubåtar vi känner till var det endast COSMOS-ubåtarna som passar in på de mystiska små ubåtar som opererade i svenska vatten under 1980-talet.

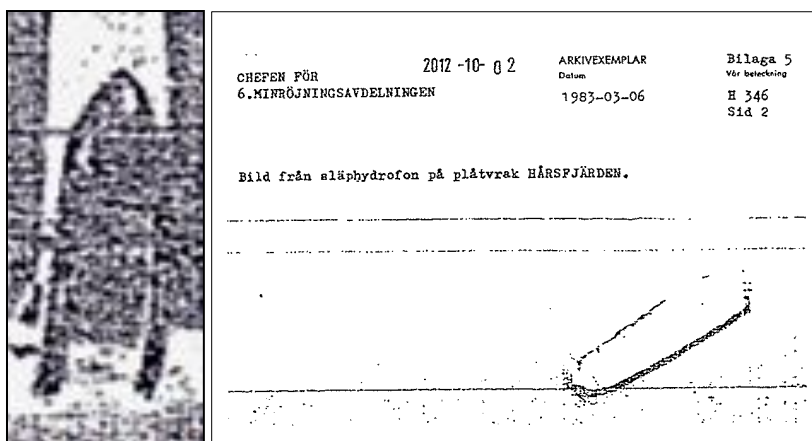
Det betyder inte att det 16-meter långa vraket kom från en COSMOS SX 404. Det fanns, som vi ska se senare, en sovjetisk ubåt på ca 16 meter och det fanns en italiensk Maritaliafarkost på ca 16 meter. Men vi måste åtminstone diskutera möjligheten av att det var en COSMOS-ubåt.

Fotografier av COSMOS-ubåtar från 80- och 90-tal. I mitten och t.v. COSMOS MG 120/ER

COSMOS MG-120/ER och COSMOS MG-110

T.v. det 16-meter långa vraket (den vita skuggan är delvis bortskuren). I mitten och t.h. hydrofonbilden av ett "plåtvrak" i Hårsfjärden. Bilden är något nedskuren.

4. Litet vrak utan torn på botten i Hårsfjärden

Det "16-meter" långa vraket har naturligtvis likheter med en motorbåt, men varför skulle den i så fall vara hemlig i mer än 30 år och finnas i en rapport som enbart skulle vara tillgänglig för ett par personer. Vad det är vet jag inte. För det andra föremålet (avbildat i Bottenspårsrapportens bilaga 5) finns ingen specifik längd uppgiven, men den skall ha legat på botten i Hårsfjärden. Bilden, som visar föremålet, visar endast dess mörka konturer. Det är avlångt, närmast droppformat och fören till farkosten framstår som vara uppåt i bild. Farkostens form har likheter med flera små farkoster på mellan 6-16 meter. Farkosten verkar sakna torn. Låt oss se på en händelse som kan ha med denna eller den förra sonarbilden att göra. Den beskrivs av ett flertal personer.

Vi vet att klockan 14:09 och 14:15 den 5 oktober observerades "toppen av en rund boll", ett mörkt, "avlångt föremål" 20 cm över vattenytan. Det var en liten farkost som saknade torn och som syntes strax över vattenytan. Sonarkontakt fås 14:30. 14:40 faller patrullbåten *Väktaren* en sjunkbomb mot farkosten mellan Näsudden och Märsgarn (Örlogsbasens krigsdagbok). 14:42 registrerar helikoptern Y71 något på vattenytan (hemligstäplat). 14:50 återgår Y71 till basen. 15:44 stoppas all trafik i Hårsfjärdsområdet. Örlogsbasen begär att få sätta in Sjöugglan för fotografering av botten, och man beordrar upp ubåtsbärningsfartyget *Belos* från Karlskrona. 17:14, Sjöugglan tilldelas Örlogsbasen. 18:30, *Belos* avgår Karlskrona (beräknat 18 timmer till Muskö). 18:10 forsknings/underrättelsefartyget *Urd* sätts in på den position där sjunkbomben har fällts (*Urds* rapporter är hemligstäplade). "Fiskar" med Malin (kraftig magnet med sändare). Dykare sätts in. Helikopterdivisionen patrullerar stranden till Märsgarn i timmar under natten, som om man befارade att något eller någon skulle flyta iland. Alla fartyg fick order om att stänga av sina motorer. Det var en stilla natt. Krigsdagbokens noteringar pekar på att en farkost kan ha skadats/sänkts vid sjunkbombsfällningen klockan 14.40 och att något eller någon kan ha flutit upp till ytan. Dåvarande chefen för underrättelseavdelningen bekräftade för Ekéusutredningen att det var denna händelse som man syftade på när man i Ubåtsskyddskommissionens rapport talade om en eventuellt "skadad" farkost. En annan officer från Hårsfjärdsjakten berättade att helikopterdivisionen hade kommit in med en medtagen amerikansk dykare, som han hade tagit hand om. Dykaren hade gjort en fri uppstigning, kanske från en skadad minifarkost. De frågade var han kom ifrån, men han pekade bara nedåt. De kallade honom "Ohio". Denne svenske officer berättade också att en amerikansk diplomatbil hade hämtat upp den medtagna amerikanen en timme senare. En svensk dykare berättade att han, under ubåtsjakten i Hårsfjärden 1982, hade gått ned till en allvarligt skadad eller sänkt farkost som låg på botten. Han hade fäst en vajer till farkosten. Hans beskrivning av händelsen stämmer endast med sjunkbombsfällningen den 5 oktober klockan

Enligt ovan nämnda dykare skulle en patrullbåt under Hårsfjärdsjakten ha fällt en sjunkbomb som av en "tillfällighet" skulle ha exploderat tätt intill en liten farkost. Det var vid detta tillfälle som denna farkost blev allvarligt skadad, enligt dykaren. Vid studier av krigsdagböcker m.m. fann jag att det enda tillfälle då en patrullbåt fällde endast en sjunkbomb var då *Väktaren* fällde en sjunkbomb klockan 14:40 den 5 oktober. Det var samtidigt denna händelse som skapade en våldsam aktivitet vid basen, det var vid denna händelse som en minifarkost antogs kunna ha skadats, enligt dåvarande chefen för örlogsbasens underrättelseavdelning (se ovan). Fotografiet ovan visar en patrullbåt under Hårsfjärdsjakten (eventuellt *Väktaren*) som fäller en sjunkbomb

14:40. Det finns också andrahandskällor som har talat om skadade amerikaner i samband med ubåtsjakten i Sverige, och som har hävdad att västliga diplomater har oroat sig för att en amerikansk ubåt eller farkost skulle flyta upp under Hårsfjärdsjakten. Under själva ubåtsjakten hävdade en central journalist från *Dagens Nyheter* att denne hade helt säker information om en skadad minifarkost. Journalisten hade sökt pressa flera officerare, bl.a. chefen för *Belos*, i denna fråga. Men ubåtsbärgningsfartyget *Belos* anlände först ett dygn senare. Det var *Urd* som fick ansvar för operationen.

Allt detta pekar på en sänkt/skadad farkost under amerikanskt kommando, med en amerikansk pilot (som togs om hand), precis som vid nedskjutningen av U-2 flyget över Sovjetunionen 1960 med den skillnaden att det skedde under vatten. 1999 berättade Einar Ansteensen (nästan 20 år chef för UD:s politiska avdelning och planavdelning i Oslo) för mig att den skadade farkosten var amerikansk (under amerikanskt kommando). Det var en trist historia, sa han. Han blev informerad på en middag hos den amerikanska attachén under Hårsfjärdsjakten. Förvarsminister Caspar Weinberger berättade år 2000 att man regelbundet och ofta opererade i svenska vatten. När jag senare talade med en centralt placerad CIA-chef jämförde han händelsen i Stockholms skärgård 1982 med nedskjutningen av U-2 flyget. Han beskrev händelsen som "*something of an Underwater U-2*". Han berättade att ett förbindelsekontor mellan CIA och Navy Intelligence, formellt sett mellan CIA och DIA (National Underwater Reconnaissance Office /NURO) var ansvarigt för operationerna. Vad han sa tydde på en svensk sänkning av en liten farkost och att en amerikansk pilot/dykare överlevde och togs om hand av svenskar. Precis vad personerna ovan hade berättat. Min omedelbara kommentar till honom var att till skillnad från U-2 incidenten 1960 blev saken i Sverige aldrig offentlig. "*But the Swedes never made it public*", sa jag. Eftersom det var en tredje person närvarande vände han sig till denne person (också från CIA) och frågade om han förstod vad vi talade om. Det gjorde han. Den förste personen kommenterade därmed inte saken vidare. Men en lika centralt placerad amerikan sa också till mig att ansvaret låg hos detta CIA-DIA-kontor (NURO). "I don't know why Weinberger said what he did. [This is] the most secret thing we have", sa han. När den fransk-tyska kanalen *Arte* gjorde en intervju med dåvarande marinminister John Lehman, frågade de honom varför en händelse vid ubåtsjakten 1982 hade beskrivits som "*an Underwater U-2*". John Lehman hade tidigare bekräftat för mig att han hade varit chef för NURO. Han om någon borde veta vad detta handlade om. Han svarade: denna farkost var inte amerikansk. Den var från ett annat Natoland. Å andra sidan bör den ha stått under ameri-

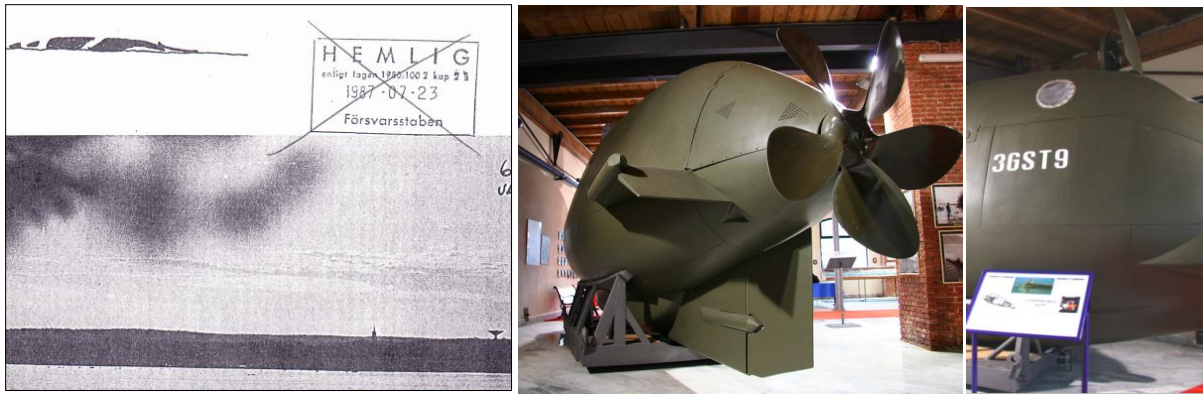

T.v. Maritaliafarkost ("PH-X2") på utställning 1980. T.h. en militär version av en 3GST9 från 1983 på museum.

kanskt kommando med en amerikansk pilot, eftersom den beskrevs som en Underwater U-2. US Navy SEALs hade 6,5-meter långa dykarfarkoster MK-8 som liknar "plåtvrak" (i bottenpårsrapportens), men dessa dykarfarkoster var "våta farkoster" som liksom Sovjets motsvarigheter bara kunde operera självständigt från moderfartyget i någon timme. De passar inte med det operativa mönster som vi känner från Hårsfjärdsjakten. Det naturliga valet var istället de italienska farkoster som tillverkades av Maritalia (senare GSE) från 1975 och framåt. De kunde operera självständigt i dagar eller veckor. En militär 3GST9 (10 meter) från Maritalia finns från 1983 (nu på museum) och ett vitt pilot-exemplar torde ha tillverkats från ca 1980. En större föregångare till 3GST9 fanns utställd 1980 (Se foto ovan från GSE:s webbsida; sidan försvann ca 2005. Någon har sedan bytt ut sidan i Wayback Machine's arkiv). Enligt en rysk webbsida hette farkosten PH-X2 och hade tillverkats 1978. Den ska ha försvunnit 1982. Formen stämmer relativt väl med avbildningen i bilaga 5. Den kan för övrigt ha varit kring 16 meter lång. Kölspåret mellan Alvsta-Långholmar och St. Huvudholmen var ca 40 cm brett med 10 cm breda medar längst ut på kölen. Detta stämmer med foton av kölen från en 3GST9 (man hade funnit vit färg i spåret), men även den tidigare PH-X2 kan ha haft samma köl. Om det är riktigt att den försvann 1982, kanske det var den som skadades/sänktes den 5 oktober. Det skulle ha varit denna "Underwater U-2", som dykaren kopplat en vajer till och som senare registrerades som ett vrak av Bottenpårsrapporten. Beskrivningen av kölspåret, hydrofonbilden, dykarens m.fl. beskrivning och den tidigare CIA-chefens och John Lehman's kommentarer pekar på en sänkning av en italiensk farkost under amerikanskt kommando och mer specifikt på ovanstående Maritaliafarkost. Kanske var det detta som var förklaringen till mötet den 8 oktober i Genève mellan ett par svenskar, fyra amerikaner och en italiensk underrättelseofficer. Kanske är det förklaringen till att italienarna läckte informationen. Den 11 oktober observerades något vitt på ytan och ett tunt periskop (se foto sid. 13). När den norska marinledningen misstänkte att en farkost på gränsen till Sverige nära Strömstad var italiensk gjorde man en särskild granskning. När John Lehman sa att den skadade/ sänkta farkosten utanför Stockholm 1982 ska ha härrört från ett annat Natoland, och bekräftade att man använde italienska farkoster på grund av "plausible deniability" har vi skäl att ta detta på allvar.

T.v. pilotexemplar av en 3GST9 med en ca 40 cm bred köl, med 10 cm breda medar längst ut på kölen. T.h. skiss av kölspåret vid St Huvudhomen med samma mått (från Bottenpårsrapporten).

T.v. Töre 23 juli 1987 med vattentorn i bakgrunden. Längst ner (i mitten) på fotot ses en farkost som finns upp-förstorad längst upp till vänster, och som kom att beskrivas som "Valryggen". T.h. en 3GST9 med identisk form.

5. "Valryggen"

Den tornlösa farkosten som sågs mellan Näsudden och Märsgarn under Hårsfjärdsjakten kom senare att kallas "Valryggen". I den kvalificerat hemliga rapporten från 1987 och i Carl Bildts tal från 1991 talas det om ubåtar på 30 meter (eller 20-30 meter) samt små farkoster på 10 meter, som antogs bäras av de större ubåtarna. Ubåtarna kring 20-30 meter var, som vi visat ovan, med stor sannolikhet ubåtar av COSMOS-typ. Det fanns inga andra ubåtar i denna storleksklass (som dessutom kunde fälla upp en hög mast bakom tornet), men flera observationer av små farkoster stämmer inte med COSMOS dykarfarkoster CE2F-X60. 10-metersfarkosterna beskrivs som "äggformade". Enligt Anders Jallais intervju med en initierad officer hade den större ubåten "ett traditionellt torn som liknade svenska *Sjöhästen*", medan "den mindre ubåten var 8-9 meter och var äggformad med en liten lucka på toppen". Den senare kallades "Valryggen". ÖB Bengt Gustafsson föreslog att "Valryggen" var en sovjetisk 16-meter lång ubåt (som Lars Ulving m.fl. fann vid Svarta havet 1992), men den hade ett lågt rött torn. Den enda farkost som efter 1982 till fullo stämmer med beskrivningen av "Valryggen" är 3GST9. Den var avlång, tornlös, äggformad och närmare 10 meter lång och den hade en lucka på toppen. Den lilla farkost som fotograferades inne i Töre hamn (Norrbotten) 1987 var den s.k. Valryggen (se foto ovan). Chefredaktören för Norrländska Socialdemokraten Lars Lindberg blev visad ett fotografi av farkosten taget inne i Töre hamn, men detta foto var taget från helikopter/flyg. "I hamnbassängens ena kant låg ett föremål som var ganska litet eftersom bilden visade ett så stort område. [Det visade en liten avlång farkost] avsmalnande bakåt och ganska trubbigt framåt". Eftersom det fanns föremål att jämföra med skulle man kunna räkna ut farkostens exakt mått. Jag begärde ut fotot från

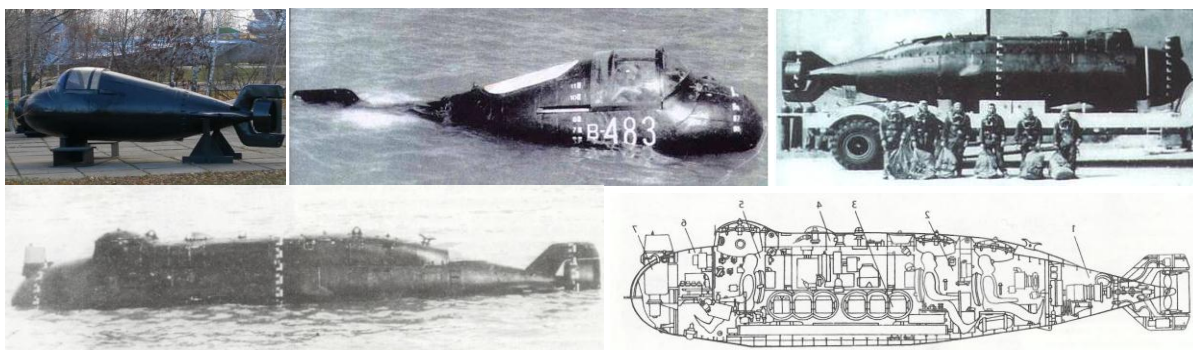
T.v. pilotexemplar av en 3GST9. En 10-meter lång äggformad farkost med en lucka på toppen. I mitten, luckan på toppen av den militära versionen av 3GST9 (se ovan). T.h. en ca 16 meter lång ubåt vid Svarta havet fotograferad under en amerikansk militärhistorisk resa 1992 (Lars Ulving i bild. Jag deltog också på delar av resan).

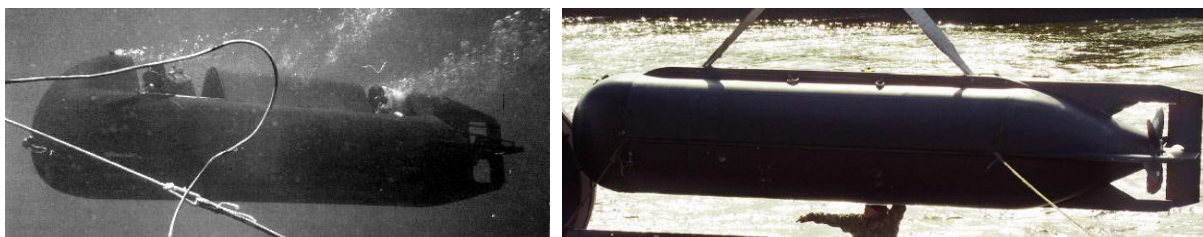
T.v. ett pilotexemplar av 3GST9 knappt synlig över vattenytan. T.h. den färdiga militära versionen från 1983, som getts en mörk gul-grön färg för att inte framträda i den typ av vatten som finns i hamnområden m.m.

MUST:s arkiv som sa att det inte "kunnat återfinnas vid myndigheten". Fotografiet var inte hemligt. Det fanns helt enkelt inte. Lindbergs beskrivning av "Valryggen" stämmer med en 3GST9, men så långt vi inte har fotot är det svårt att säga något med säkerhet. Jallai intervjuar med två fiskare från Marviken (Östergötland), Rutger Stenbeck och Kent Hellberg, ger oss emellertid mer konkret information. I juli 1986 hade de sett en liten farkost på ca 20 meters håll. Den låg först stilla, men sedan började den röra sig med 1-2 knop. Den grumlade upp botten. Den observerades i 5-10 minuter. Den var 8-10 meter lång och ca 2 meter bred. Den hade en mycket slät yta. Det fanns ingenting som stack upp. Den hade inga synliga nitar. Den var "mörkt gulgrön" till färgen. "Ljusare än militärgrön". Den beskrevs samtidigt som "blank". Efter att ha sett bilder på ett antal minifarkoster pekar observatörerna Stenbeck och Hellberg ut 3GST9: "Det är förmodligen den" och "det måste vara den".

Det fanns inga andra kända farkoster från något annat land som kan liknas vid en 3GST9. De sovjetiska "våta" farkosterna (eller dykarfarkosterna) Triton 1 (5 meter) och Triton 2 (9,5 meter) hade mycket begränsad kapacitet, och de har inga likheter med den s.k. Valryggen. Triton 2 hade något som liknade ett litet torn i fören. Tritonfarkosterna kunde bara operera någon timme utan stödfartyg liksom US Navys motsvarigheter: SDV:erna MK-7 (6 meter) och MK-8 (6,5 meter). De senare opererade uti-

Överst t.v. och i mitten den sovjetiska 2-mansfarkosten Triton 1. T.h. 6-mansfarkosten Triton 2. Nederst t.v. en Triton 2, som har gått upp till ytan. T.h. en Triton 2 (teckning).

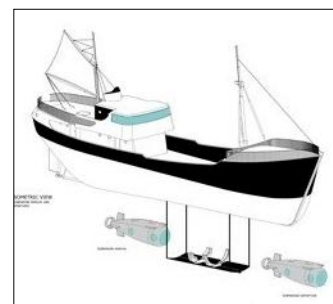
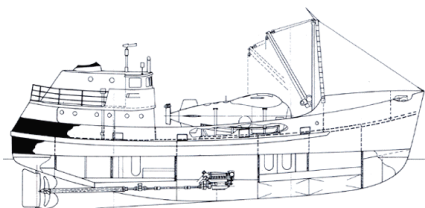
En amerikansk dykarfarkosterna MK-7 och MK-8.

T.v. DSRV *Avalon* eller *Mystic* på USS *Billfish* (?) någonstans i Sverige (?). T.h. rundat torn på *Avalon*.

från moderubåtar, medan de förra opererade från ytfartyg, men det fanns inga sovjetiska fartyg i närheten av Stockholms skärgård i samband med ubåtsjakten, och ingen av dessa farkoster kan liknas vid "Valryggen". US Navys DSRV *Mystic* och *Avalon* (15 meter) hade ett litet rundat torn och de bars av moderubåtar. Men inte heller dessa farkoster har några likheter med "Valryggen". De var inte äggformade. Det finns en hel del som tyder på att de har använts i svenska vatten, men "Valryggen" var något annat. Det fanns en lite jugoslavisk farkost R-2 (5 meter), som den svenska marinen köpte in för övningsändamål, samt US Navys SDV från 1960-talet, MK-6 (ca 5 meter), som båda var "äggformade", men de var för små för att ha kunnat ha varit "Valryggen", och det fanns inga kända sovjetiska farkoster med dessa karaktäristika. Vi har goda skäl att misstänka att "Valryggen" var 3GST9. Inga andra kända farkoster liknar "Valryggen", medan 3GST9 framstår som identisk med den beskrivning som gjorts av "Valryggen". Det finns en mängd observationer i svenska vatten av "Valryggen", och när en fiskare i Sydnorge fick se en farkost utan torn intill sin fiskebåt misstänkte den norska marinledningen att det kunde vara en italiensk farkost. De gjorde en särskild granskning av saken. Man fann att de italienska marina specialstyrkorna COMSUBIN hade en symbiotisk relation till US Navy SEALs, och att det i så fall var amerikanerna som opererade den. Amerikanerna hade för övrigt gjort en särskild utvärdering av 3GST9. En norsk amiral hade sett en liten farkost i den italienska COMSUBIN-basen i Varignano. Han pekade ut den militära versionen av 3GST9. Det var den, sa han, när han fick se fotot. Och det var den man misstänkte att man iakttagit i Sydnorge.

Decima MAS och sedan COMSUBIN hade sedan kriget använt civila fartyg för transporter av minifarkoster. Vi skrev ovan att man i Gibraltar 1942 använde ett ombyggt lastfartyg *Olterra*, som bar med sig minifarkoster i en vattenfylld sektion och att man 1955 använde miniubåt *Piccolo* på samma sätt. Såväl COSMOS-ubåtarna som Maritalias farkoster torde ha transporterats till svenska vatten på ombyggda civila fartyg, som tankfartyg eller lastfartyg med t.ex en vattenfylld sektion där farkosten togs in. Det italienska Maritalia ombildades till GSE på 1990-talet. I sin reklam visar företaget hur man använder olika typer av ombyggda civila fartyg för att bära egna minifarkoster. "Valryggen" torde ha burits till svenska vatten på civila fartyg, och den var med stor sannolikhet italiensk.

T.v. teckning av *Olterra* med vattenfylld sektion. I mitten och t.h. GSE:s reklam för bärare av minifarkoster.